

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΤΟΣΚΑ

Μελόδραμα εις πράξεις 8
ὑπὸ τοῦ μουσουργοῦ

ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΟΥΤΣΙΝΗ

ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ

Φλώρια ΤΟΣΚΑ	Υψίφωνος
Μάριος Καβαράδσης	Όξύφωνος
Βαρώνος Σκαρπίας	Βαρύτονος
Καίσαρ Άγγεζότης	Βαθύφωνος
Νεωκόρος	»
Σκιαρονός	»
Σπολέτας	Όξύφωνος
Δεσμοφύλαξ	Βαθύφωνος
Ποιμήν	Υψίφωνος

Είς Καρδινάλιος, ό Δικαστήξ, Ροβέρτος, Γραμματεύς,
 Άξιωματικός, Λοχίας

Στρατιώται, κατάσκοποι, γυναίκες, ευγενείς, άστοί, λαός κλπ.

Ή Σκηνή έν Ρώμη τό 1800

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ή σκηνή παριστᾶ τό έσωτερικόν τοῦ ναοῦ.—Είς τό βάθος τό Άγιον Βήμα.—Δεξιά και άριστερά θμοιώματα τῆς Παναγίας.—Είς τᾶ άριστερά ακρίβας και εικόν Μαγδαληνῆς.

Εισέρχεται ό Άγγελότης περίφοβος και παρατηρών μετά τρόμου περί αὐτόν, προχωρεί και αναζητεί τι περί τό όμοίωμα τῆς Παναγίας. Μετᾶ πολλᾶς έρεύνας εὑρίσκει τό αναζητούμενον κλειδίον ανοίγει τό θυρίδιον τοῦ ναῦσκου τῶν Άτταβάντι και έξαφανίζεται.

Εμφανίζεται τότε ό νεοκόρος, όστις έκπλήσεται μή βλέπων τόν ζωγράφον και άρχεται καθαρίζων και ξεσκονίζων τᾶ ιερά σκεύη, ένῶ έν τῷ μεταξύ προσεύχεται γονυπετής,

Τήν στιγμήν εκείνην εισέρχεται ό Καβαράδσης, είς όν ό νεωκόρος παρατηρεί τήν μεγάλην όμοιότητα, είς ἣν είχεν ἡ εικόν πρός ξένην τινα, ἣτις καθ' έκάστην ἤρχετο όπως προσεύχεται είς τόν ναόν. Ό ζωγράφος τῷ άπαντᾶ ότι έπήρε τήν μορφήν τῆς! ένῶ ἦτο προσηλωμένη είς τήν προσευχήν.

Όποια περιβάλλει περισσή άρμονία
 τῆς λατρευτῆς μορφῆς τᾶ τόσα θεία κάλλη
 "Ω! Σὺ ώραία άγνωστος με δλόχρυσον κόμη
 γαλανᾶ έχεις μάτια, μα ἡ Τόσκα μαύρα
 τῆς τέχνης τό μυστήριον
 μεταξύ των τᾶς καλλονᾶς συγγέει
 Μᾶ κι' όταν ζωγραφίζω
 σέψις μου μόνη εἶναι
 Σὺ ἡ μόνη μου χαρᾶ Τόσκα έσὺ...

Ό νεωκόρος άπέρχεται δεικνύων είς αὐτόν τό κάνιστρον πλήρες τροφῆς και συνιστῶν νᾶ κλειδώση είς τήν αναχώρησίν του.

Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ νεωκόρου, ἐμφανίζεται ὁ Ἄγγελος καὶ ἀποκαλυπτόμενος εἰς τὸν ζωγράφον, ὅστις ἀναγνωρίζει ἐν αὐτῷ τὸν τέως ὑπατοῦ τῆς Ρωμαϊκῆς πολιτείας ζητεῖ βοήθειαν λέγων ὅτι εἶναι δραπέτης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντιχεῖ ἔξωθεν ἡ φωνὴ τῆς Τόσκας ὁ Καβαραδόσις προσφέρει εἰς τὸν ἐκ τῆς πείνης λιγοψυχούντα Ἄγγελόν τινος τὸ κἀνίστρον τῶν τροφῶν καὶ ὑπάγει εἰς συνάντησιν τῆς Τόσκας, φροντίσας προηγουμένως νὰ κρύψῃ τὸν δραπέτην.

Εἰσέρχεται ἡ ὡραία αἰοιδὸς, καὶ στολίζει τὴν εἰκόνα μὲ ἀνθη ἐνῶ ἐν τῷ μεταξὺ ζητεῖ νὰ μάθῃ μὲ ποῖον ὠμίλει ὁ ζωγράφος. Οὗτος ἀποφεύγει τὴν ἐρώτησιν περιπτυσσόμενος αὐτήν.

Ἀκολουθεῖ εἶτα ἐρωτικὴ σκηνή, ἣν διακόπτει ὁ Καβαραδόσις, συνιστῶν αὐτῇ ν᾽ ἀναχωρήσῃ. Ἐκείνη ἐτοιμάζεται νὰ πράξῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, πλὴν σταματᾷ βλέπουσα τὴν εἰκόνα καὶ ζυλοτυπεῖ μανθάνουσα ὅτι οἱ ὡραῖοι ἐκεῖνοι γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ ἦσαν τῆς ἀνταβάντη. Ἀποχωρίζεται εἶτα τοῦ νέου ἀσπαζομένη αὐτὸν ἀν καὶ ἐνώπιον τῆς Παναγίας.

Ἀναχωρησάσης τῆς Τόσκας παρουσιάζεται ὁ Ἄγγελος καὶ ἀνακοινεῖ εἰς τὸν ζωγράφον τὸ σχέδιόν του, νὰ φύγῃ ἐκ Ρώμης μεταμφιεζόμενος εἰς γυναῖκα διὰ τῶν φορεμάτων τὰ ὅποια τῷ εἶχε φέρει ἡ ἀδελφὴ του Ἀνταβάντη.

Ὁ Καβαραδόσις ἀποκαλύπτει τῷ δραπέτῃ κρυφίον τινα δρομίσκον ὁδηγοῦντα πρὸς τὴν ἔπαυλιν του καὶ τὸν συμβουλεύει ἐν περιπτώσει κινδύνου νὰ προστρέξῃ εἰς τὸ φρέαρ, ὅπερ ἦτο ξηρόν. Αἰφνης ἀντηχεῖ κρότος πυροβόλου, ἀγγέλλων τὴν δραπέτευσιν φυλακισμένου καὶ ὁ Ἄγγελος ἀναχωρεῖ, φεύγων καὶ ἀκολουθούμενος παρὰ τοῦ ζωγράφου.

Εἰσέρχεται ἐν βίᾳ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ νεωκόρος καὶ προσκαλεῖ τοὺς ψάλτας ὅπως τοῖς ἀνακοινώσῃ τὸ μέγα γεγονός τῆς ἡμέρας, ὅτι δηλαδὴ ὁ Βοναπάρτης ἐνίκηθη καὶ ὅτι ἐπὶ τῷ εὐφρασύνῳ τούτῳ συμβάντι ἡ Φλώρια Τόσκα θὰ ἔψαλεν ἄσμα ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Φαρνέζη.

Ἐμφανίζεται αἰφνης ὁ Σκαρπίας καὶ βλέπων τὴν ἐπικρατούσαν ταραχὴν ἐκβάλλει ὄλους τοῦ ναοῦ, ἐκτὸς τοῦ νεωκόρου ὃν

ἄρχεται ἀνακρίνων διὰ τὴν δραπέτευσιν τοῦ Ἄγγελου, εἰς τὸν ναῖσκον τῶν Ἀνταβάντη εὐρίσκει ριπίδιόν τι φέρον στέμμα τῆς οἰκογενείας. Μανθάνει ἐπίσης ὅτι ὁ Καβαραδόσις ἐξωγράφισε τὴν εἰκόνα τῆς Ἀνταβάντη. Ὁ Σκαρπίας βλέπων προσερχομένην τὴν Τόσκαν κρύπτεται ὅπως μὴ παρατηρηθῇ παρ' αὐτῆς ἐνῶ ὁ νεωκόρος τῇ ἀγγέλει ὅτι ὁ Καβαραδόσις ἐχάθη φυγῶν μετὰ ξανθῆς τινος.

Παρουσιάζεται εἶτα αἰφνηδίως, ὁ Σκαρπίας κρατῶν τὸ ριπίδιον καὶ διὰ πλαγίων μέσων κατορθοῖ νὰ πείσῃ τὴν Τόσκαν, ὅτι κάποια νέα θὰ τὸ εἶχε λησμονήσῃ ἐκεῖ κατὰ τὴν μετὰ τοῦ ζωγράφου συνέντευξίν της. Τὸ σχέδιον ἐπιτυχάνει διότι ἡ αἰοιδὸς κατατρυχαμένη ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας ἐξέρχεται ἐν θυμῷ. Ὁ Σκαρπίας διατάσσει νὰ ἀκολουθήσωσιν αὐτὴν κατὰ πόδας τρεῖς ἄνδρες.

(Ἡ σκηνὴ κλείει ἐνῶ τὰ πλήθη γονυπετῇ προσεύχονται εἰς τὸν Θεόν).

Π Ρ Α Ξ Ι Σ Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθουσαν ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Σκαρπία).

Ὁ Σκαρπίας διατάσσει τὸν Σκιαρῶνον νὰ ἐμβάσῃ ἀμέσως παρ' αὐτῷ μόλις θὰ ἐφθανε, τὴν Τόσκα τὴν ὁποῖαν ἀνέμενε ἀνυπομόνως.

Φθάνει μετ' ὀλίγον ὁ Σπολέττας ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη τῆς αἰοιδῆς καὶ ἀνακοινεῖ εἰς τὸν Σκαρπίαν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κυνηγίου του, ὅτι δηλαδὴ δὲν κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὸν Ἄγγελόν, συνέλαβεν ὅμως ἀντὶ τούτου τὸ Καβαραδόσι. οὗτινος οἱ τρόποι τῷ ἔδωσαν ὑποψίαν.

Ὁ Σκαρπίας διατάσσει νὰ ὁδηγήσωσιν παρ' αὐτῷ τὸν ζωγράφον, ἐνῶ ἔξωθεν ἀκούεται ὁ χορὸς ἀναπέμπων προσευχὰς τῷ Ὑψίστῳ.

Ὁ Καβαραδόσις ἀρνεῖται διαρρηδῆν ὅτι εἶχεν ἀποκρύψει τὸν Ἄγγελόν. Αἰ ἀπειλαὶ τοῦ Σκαρπία εἰς οὐδὲν ἰσχύουσι. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρχεται ἡ Τόσκα εἰς ἣν ὁ νεανίας νεύει νὰ μὴ εἴπῃ οὐδὲν ἐξ ὧν εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὴν ἔπαυλιν του.

Ὁ Σκαρπίας διατάσσει νὰ μεταφέρουν τὸν Καβαραδόσην καὶ μείνας μόνος προσπαθεῖ νὰ μάθῃ παρὰ τῆς Τόσκας τὸν κρυφῶνα τοῦ Ἀγγελόττου.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐν τούτοις δὲν λέγει λέξιν, ἀρνούμενη ἐπιμό-
νως ὅτι εἶχε γνῶσιν τινός.

Ἔσωθεν ἐν τούτοις ὁ Καβαραδόσης ὑποβάλλεται εἰς φοβερὰ βασανιστήρια, αἱ δὲ φοναί του φθάνουν μέχρι τῆς Τόσκα, ἥτις εἰς μάτην ἐκετεύει τὸ θηρίον νὰ διατάξῃ τὴν ἀναστολὴν τῶν βασάνων.

Δὲν δύναται νὰ ἀνθῆξῃ μέχρι τέλους καὶ θέλουσα νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ λατρευτοῦ τῆς προδίδει τὸ μέρος εἰς ὃ εὐρίσκετο ὁ Ἀγγελοτής. Τότε ὁ Σκαρπίας διατάσσει νὰ παύσῃ τὸ μαρτύριον καὶ νὰ εἰσαχθῇ ὁ Καβαραδόσης καθ' ἣν στιγμὴν καὶ ὁ Ἰταλικὸς στρα-
τὸς εἶχεν ἡττηθῆ ὑπὸ τοῦ Βοναπάρτου.

Ὁ Καβαραδόσης ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τούτῳ δὲν δύναται νὰ ἐξα-
γοράσῃ διὰ χρημάτων τὴν ζωὴν τοῦ Ἀγγελόττου, οὗτος ὅμως δὲν δέχεται, λέγων ὅτι δὲν πωλεῖται μὲ χρῆμα εἰς τὰς ὥραιās γυναικας.

Εὐρίσκει δὲ ἀφορμὴν ὅπως ἐκφράσῃ τῇ νεαρᾷ γυναικὶ τὸ βίαιον πάθος ὑφ' οὗ ἐφλέγετο. Αὕτη ἀποτροπιάζει πρὸ τῆς ἐξο-
μολογήσεως ταύτης καὶ ζητεῖ τρέχουσα ἐν τῇ αἰθούσῃ ν' ἀποφύγῃ τὰς περιπτώξεις τοῦ Σκαρπία. Ἐν κατανόξῃ εἰτα προσεύχεται εἰς τὸν Πλάστην μέσον σωτηρίας.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐμφανίζεται ὁ Σπολέντας καὶ ἀναγγέλ-
λει τῷ κυρίῳ του ὅτι ὁ Ἀγγελότης βλέπων ἑαυτὸν ἀποκαλυ-
φθέντα, ἐφονεύθη, διὰ δὲ τὸν Καβαραδόσιν ἦσαν ὅλα ἔτοιμα τὰ πάντα ὅπως θανατωθῇ.

Ἡ Τόσκα ζητεῖ ἐπίσης ἄδειαν ὅπως ἀναχωρήσῃ καὶ οἱ δύο ὁμοῦ ἐκείθεν, εἰς ὃ ὁ Σκαρπίας συγκατανεύει. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν καθ' ἣν ἐπορεύετο ὅπως ἐναγκαλισθῇ τὴν νεαρὰν γυναῖκα, αὐτὴ τὸν πλήττει διὰ τοῦ ἐγχειριδίου τῆς εἰς τὸ μέσον τοῦ στήθους. Τὸ τέρας πίπτει ὑρούμενον καὶ σφαδάζον ζητεῖ βοήθεια. Οὐδεὶς πλέον ἀκούει. Ἡ Τόσκα ἀποσπᾷ τότε τῶν χειρῶν του τὴν ἄδειαν τῆς ἀναχωρήσεως, ἀνάπτει παρὰ τοὺς πόδας του δύο κηρία, θέτει ἐπὶ τοῦ σνήθους του εἰκόνα καὶ ἐξαφανίζεται.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(Ἡ σκηνὴ παριστᾷ φυλακὴν. Μακρὰν διακρίνεται ἡ Ρώμη)

Ὁ Μάριος Καβαραδόσης εἰς τὴν φυλακὴν εὐρισκόμενος, φα-
νεται θεβουθισμένος εἰς σκέψεις, ἐνῶ τὴν ἡσυχίαν ταράσσει ἡ φωνὴ ποιμενίσκου ἄδοντος ἔξοθεν τῆς φυλακῆς. Εἰσέρχεται ὁ δεσμοφύ-
λαξ καὶ ἀγγέλλει τῷ νεανίᾳ ὅτι μία ὥρα ἔτι ἔμεινε μέχρι τῆς ἐκτελέσεως καὶ ἐὰν ἔχει χρεῖαν ἱερέως. Ὁ Πάριος ἀντὶ τούτου ἐξαγοράζει αὐτόν, ὅπως οὕτω κατορθώσῃ ν' ἀποχαιρετήσῃ διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν Φλώρια Τόσκα. Μείνας εἰτα μόνος καὶ ὑπὸ τῆς θλίψεως κατεχόμενος, ἄδει :

Ἐγελοῦσαν τ' ἀστέρι
κι' εὐωδίαζ' ὁ τόπος
τὴν θύραν σὰν κτυποῦσε
καὶ μὲ θῆμα χαριτωμένον
στὸ πλευρὸ μου πετοῦσε.
Γλυκὰ φιλιὰ
καὶ χάδια τῆς ἀγάπης
κι' αὐτὰ τὰ θεῖα
ποῦ ὁ κόσμος ὄλος
ἐθαύμαζε κάλλη
εἶν' ἔρωτας πειὰ
ὄνειρα γιὰ μένα
πλέον χαμένα
κι' ἀπελπισ ἀποθνήσκω
κι' ὅμως τώρα
λαχταρῶ νὰ ζήσω
ποθῶ νὰ ζήσω.

Δ. Ἀραβαντινὸς

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰσέρχεται ἡ Τόσκα πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ ζωγράφου, μὴ δυναμένου νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Σκαρπίας εἶχε στέρξει εἰς τὴν συνέντευξιν ἐκείνην.

Τότε ἐκείνη τῷ διηγεῖται τίνι τρόπῳ ἐφόνευσε τὸν κακοῦργον, φροντίσασα προηγουμένως νὰ τοῦ ἀποσπᾷ τὴν διαταγὴν τῆς ἀπελευθερώσεώς του.

Τῷ ἀνακαιοῖ ἐπίσης τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας των, θὰ ἐτοφρικόζετο δηλαδὴ μὲ ὄπλα ἄσφαιρα, ὡφείλε νὰ πέσῃ προσποιούμενος τὸ νεκρὸν καὶ θὰ ἔφευγον, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν στρατιωτῶν.

Πράγματι τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν προσέρχονται εἰς στρατιῶται καὶ πυροβολοῦν τὸν Καραβαδόσιν. Οὗτος πίπτει ἐνῶ ἡ Τόσκα μετὴ τὴν ἀποχώρησιν τῶν στρατιωτῶν, βλέπουσα μὴ ἐγειρόμενον τὸν λατρευτὸν της, πλησιάζει καὶ κύπτει πρὸς αὐτόν. Ρηγνύει ἐν τούτοις κραυγὴν ὀδύνης καὶ ἀπελπισίας, βλέπουσα ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν της ἄψυχον πτώμα.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐμφανίζεται ὁ Σπολέτας ἀκολουθούμενος ὑπὸ στρατιωτῶν, εἶχεν ἀνακαλύψῃ ὅτι ἡ Τόσκα εἶχε φονεύσει τὸν Σκαρπίαν καὶ ἔσπευσεν ὅπως τὴν τιμωρήσῃ.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ βλέπουσα ἑαυτὴν ἀπωλεσθεῖσαν, ἀνέρχεται ἐπὶ τινος βράχου καὶ ρίπτεται εἰς τὸ κενόν.

Γεώργιος Σηλάβος

ΘΕΑΤΡΟΝ "ΟΛΥΜΠΙΑ,,

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ Π. Σ.

ΔΕΥΤΕΡΑ 2 ΜΑΪΟΥ ΩΡΑ 10 Μ. Μ.

≡ Τ Ο Σ Κ Α ≡

Όπερα τοῦ ΠΟΥΤΣΙΝΙ

Ἐμφάνισις τοῦ Τενόρου ΒΑΣΟΥ ΑΡΓΥΡΗ

Δ Ι Α Ν Ο Μ Η

Φλώρια Τόσκα *Μ. Ταμπάση*
Μίριος Καβαράδσης *Β. Ἀργύρης*
Βαρόνος Σκόπιας **Ι. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ**
Ἄγγελότης *Γ. Μουλλάς*
Σακιστιάνος *Τ. Τσουμπρής*
Σπολέττας *Ν. Ξυρίδης*

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ Δ. ΛΑΥΡΑΓΚΑΣ

ΤΙΜΑΙ : 40 - 30 - 20 - 10